C. C. Postale. — Esce ogni mercoledì e venerdì — 19 novembre 1926.

Posamezna številka 25 stotink.

Izhaja vsako sredo in petek zjutraj.
Stane za celo leto 15 L.
» pol leta 8 »
» četrt leta 4 »
Za inozemstvo celo leto lir 40.
Na naročila brez doposlane naročnine se ne moremo ozirati.
Odgovorni urednik: Polde Kemperle.

GORICA STRAŽA

Št. 68 V Gorici, v petek 19. novembra 1926 Leto IX.

Nefrankirana pisma se ne sprejemajo. Oglasi se računajo po dogovoru in se plačajo v naprej. — List izdaja konsorcij »Gor. Straže«. — Tisk Katoliške tiskarne v Gorici. Riva Piazzutta št. 18.
Uprava in uredništvo: ulica Mameli štev. 5. (prej Scuole).
Telef. int. štev. 308.

Katolicizem in manjšine.

Dolga desetletja so najznamenitejši duševni voditelji katolicizma na slovanskem jugu nosili v srcu željo, da se upelje v katoliški cerkvi med južnimi Slovani starodavni cerkveni jezik staroslovenski. Ta želja velikega škofa Strossmayerja, Vladimirja Solovjeva, Mahnića, Dobrile, se bo letos uresničila. Prihajajo zanesljive vesti, da se je Sveta Stolica na prošnjo jugoslovanskih škofov odločila, da upelje v jugoslovanske cerkve staroslovenski jezik mesto latinščine. Ta posebna pravica jugoslovanskih katoličanov bo ugotovljena in zajamčena v konkordatu med Jugoslavijo in Sveto Stolico.

Ko se bliža čas, da se bo po katoliških cerkvah Jugoslavije razlegal prelepi jezik svetega Cirila in Metoda, jezik slovanskih dedov, se naše srce veseli in pravi s prerokom stare zaveze: Hvalite Gospoda vsi narodi in vsa ljudstva zemlje.

Staroslovenski cerkveni jezik ima zgodovinske pravice v katoliški Cerkvi. Sveta Stolica je to historično pravico staroslovenščine že večkrat slovesno potrdila in se je sedaj odločila, razširiti te pravice na kraje, koder bivajo slovenski in hrvatski katoličani v Jugoslaviji.

Pozabiti pa ne smemo, da bivajo v Jugoslaviji stotisoči nemških in mažarskih katoličanov. Kakor se prisrčno veselimo, da dobe slovenske, hrvaške in srbske katoliške župnije pravico, rabiti staroslovenski obredni jezik — tako je našo katoliško vest globoko zadelo poročilo, da nameravajo usiliti tudi nemškim in mažarskim katoliškim župnijam v Jugoslaviji staroslovenski jezik.

V graškem dnevniku »Tagespost« je priobčil zastopnik banaških katoliških Nemcev, državni poslanec Grassl članek, v katerem trdi, da mislijo odločujoči krogi usiliti, dekretirati nemškim katoliškim duhovnijam v Jugoslaviji staroslovenski jezik. Nam je težko ugotoviti objektivno izvestnost teh trditev. Smatramo pa, da smo po svoji katoliški vesti dolžni, da vsako tako nasilno premembo cerkvenega življenja narodne manjšine obsodimo. Živo želimo, da bi naši katoliški rojaki v Jugoslaviji pokazali v tem prašanju širokogrudnost in plemenitost, ki je izraz pravega katoliškega univerzalizma.

Slovenska manjšina v Italiji se globoko zaveda, da manjšinski problem ni prašanje ene dežele. Zavedamo se, da smo samo del v veliki skupini manjšin, ki se borijo za to, da vse narodne manjšine pridejo do svojih narodnih in posebej jezikovnih pravic. Globoko smo prepričani, da ideja naravnega narodnega prava — ki je paganski svet ni poznal — temelji na katoliški ideji o človeški osebnosti. Ta ideja velja za vse čase in narode. Ali je mogoče, da bi Cerkev to idejo teptala? Uverjeni smo, da tega ne bo storila. Zaupno gledajo katoliške narodne manjšine v vodstvo katoliške Cerkve in naglašajo osnovno načelo katoličanstva, ki je polni in resnični univerzalizem.

Te vrste smo napisali v upanju, da se bliža čas, ko bodo mogle katoliške narodne manjšine razviti pred vodstvom katoliške Cerkve v celoti prašanje pravic, ki pripadajo manjšinam v cerkvenem življenju.

Kaj se godi po svetu?

Boji v komunistični stranki v Rusiji.

Iz Moskve prihajajo poročila o 15. zboru ruske komunistične stranke. Pred nami leži ruski dnevnik »Poslednija novosti«, ki prinaša izviren stenografični zapisnik tega zborovanja, ki je bilo sila napeto in viharno. Zakaj na tem kongresu so se spopadli desničarji in levičarji in pokazalo se je, da je spor globok in težko ozdravljiv. Najbolj značilna sta govora dveh najbistrejših glav boljševiške Rusije: Za sedanjo vlado je govoril Stalin, proti vladi je nastopil Kamenev.

»V velikanski dvorani Rdečega doma v Moskvi se je zbralo nad 800 zastopnikov komunistične stranke iz vse Zveze socialističnih sovjetskih republik. Oder je ves ovit v rdeče sukno, nad govorniško tribuno visi velik državni prapor — srp in kladivo in solnčni žarki na rdečem polju. Visoko na steni gleda z ogromne slike Leninov temni obraz na zborovalce.

Štiri dobe opozicije.

Stalin je začel svoj govor »o opoziciji in notranjem položaju stranke« med silno napetostjo.

»Opozicija v naročju komunistične stranke je čudno rastla in se je razvijala v štirih dobah.

Aprila 1925. je nastopila stara, nam že poznana struja, ki jo vodi Trockij, skupno z novo opozicijo, ki sledi Kamenevu. Predlagali so, da se spremeni načrt za sovjetsko gospodarstvo, ki ga je izdelal Rikov (sedanji predsednik sveta ljudskih komisarjev, t. j. ministrski predsednik). Bili so odbiti. Drugič so nastopili junija meseca; dobili so nove zaveznike v Zinovjevu in njegovih. Potem so šli voditelji opozicijonalnega bloka na jug in, nabravši si sil, so se vrnili v Moskvo in prešli v prem naskok na stranko. Govorili so: »Mi vam pokažemo! Šli bomo na delavska zborovanja, naj delavci povejo, kdo ima prav. Mi vam pokažemo!« Tako je kričala opozicija. Potem pa... je prosila odpuščanja in premirja. — Nastopila je četrta doba. Stranka je vodila z opozicijo pogajanja. Takoj v začetku je opozicija zahtevala, da se v zapisniku ugotovi, da oni popolnoma vztrajajo na svojih starih načelih.«

»Zdaj vidijo opozicijonalci, da so poraženi. Vse je proti njim. Na kaj računajo? — Mislim, da računajo na to, da se bo položaj v državi in stranki poslabšal. Zato čakajo na »boljše čase«, ko bodo mogli nakupičiti nove sile in spet naskočiti stranko. V tem ne more biti dvoma.« Stalin je za to trditev prinesel dokaze: prebral je poročila špijona Andrejeva, ki ga je vodstvo stranke poslalo v opozicijonelni štab, da je stranki sproti poročal vse namere in načrte opozicije.

Opozicija je bila poražena, poteptana, udušena od burnih protestov in ugovorov, ki so zašumeli po dvorani proti njej. Trockij, poglavar opozicije je molčal. Zinovjev, ki je pred kratkim še držal v rokah niti rdeče internacijonale, razpletene skoro po vseh državah sveta, se je umaknil in je bil tiho ko riba. V imenu opozicije je nastopil edinole Kamenev, ta pa z govorom, ki je vreden opombe.

Krotak ko jagnje...

Kamenev je začel z nenavadno skromnimi besedami, ki so kazale, da se opozicija boji in kesa, ker je započela boj proti diktatorjem v stranki. Kamenev je dejal, da se morajo vsi odpovedati takim načinom boja, ki bi jih mogli smatrati kot napad na vodstvo komunistične stranke. Mi tega nismo hoteli in nočemo. Zdaj vam je jasno, zakaj mi pomagamo omejevati spore in zakaj na tem zborovanju nastopamo prav malo, le kolikor je nujno potrebno.

Po tem milem uvodu je Kamenev prešel v rezek napad na vse one, ki očitajo opoziciji, da je poražena in da je zatajila svoja načela. Vsak stavek, ki ga izreče Kamenev, spremlja dvorana s šumom, smehom in kriki in le s trudom se govorniku posreči preiti na glavni del svojega govora, — o značaju ruske revolucije.

Kje je komunizem v Rusiji?

»Jaz sploh dvomim,« — pravi Kamenev — ali je naša revolucija socialistična.« (Burni ugovori). Leta 1918. je eden izmed boljševiških voditeljev zapisal znameniti stavek: »V interesu mednarodne revolucije računamo na to, da bomo mogoče celo zgubili sovjetsko oblast, ki je nekaj čisto formalne- in postranskega.« Mož, ki je te besede izgovoril, je bil Buharin, vaš pristaš. (Nemir v dvorani). Prav je govoril! Ker ni bistveno, ali je država sovjetska ali ne. Tudi v sovjetski državi lahko vlada kapitalizem. Za nas je glavno in bistveno, da je država socialistična, da je njeno gospodarstvo socialistično in ne kapitalistično. Tovariš Stalin je dejal, da bo socializem v Rusiji zmagal, »ko bo končno izbruhnila svetovna socialna revolucija na eni strani, in na drugi strani ko bo moč ruskega proletarijata tako velika, da bo mogla obvarovati Zvezo socialističnih sovjetskih republik pred oboroženimi napadi zapadnih imperijalizmov.« Ta proroški »ko bo nekoč« se mi zdi zelo, zelo pomankljiv. Treba je postaviti še en pogoj: Sovjetska Rusija bo socialistična, v njej bo zmagal komunizem šele tedaj, ko bo Zveza socialističnih sovjetskih republik pretvorila celotno svoje gospodarstvo — in ko bo podala dokaz, da njeno socialistično gospodarstvo mnogo bolje zadovoljuje potrebe in zahteve mlijonskih mas kot pa kapitalistično gospodarstvo.« Kamenev tu preseneti zborovalce z besedami, ki jih je govoril sam Lenin: »Mi nismo še dogradili niti temelja socialistične organizacije. In še to malo nam morejo uničiti sovražne kapitalistične sile.« (Šum in krik po vsej dvorani.) »Te besede je Lenin izgovoril v marcu 1922! Če vpijete name, vpijete nanj!« pravi Kamenev in stegne roko proti Leninovi podobi.

Kdo je v pritličju.

Kamenev na to preide na prašanje, kateri stan naj ima državno oblast v svojih rokah. »Imeti moramo pred očmi dejstvo, da v pritličju državne stavbe ni le fabriško industrijsko delavstvo, ampak da so pritličje zasedli kmetje.« Po teh besedah Kamenev nekaj časa ne more več govoriti. Kmečki delegati hrumijo, prevračajo stole in vpijò nanj. Ko se dvorana umiri, nadaljuje govornik: »Hotel sem reči, da mora Zveza socialističnih sovjetskih republik biti proletarska država. Lenin je dejal, da mora biti »proletarska država z uradništvom na vrhu«. To pomeni, da mora državni aparat stremeti za tem, da vedno bolj utesni sodelovanje delovnih množic pri državni upravi in da ta državni uradniški aparat sam vedno bolj krepko podvrže svojemu vodstvu delo množic.«

V tem delu svojega govora je Kamenev napadel vodstvo stranke, ker se udaja pritisku kmetov. Delavci in kmetje bi morali brezpogojno in pokorno slušati navodila boljševiškega državnega uradništva in ne bi smeli imeti nobene besede pri vodstvu državnih poslov. Le tako bo mogoče ustvariti pravi komunizem.

Proti kulakom.

Kamenev je nato prinesel dokaze, kako se tvori nova plast bogatašev v državi. »V rokah kulakov (bogatih kmečkih posestnikov) se kupiči zemljiška posest na vaseh, v rokah nepmanov (boljševiških trgovskih uradnikov) pa se kupičijo hiše in kapitali po mestih. To kupičenje kapitala se vrši s tako brzino, da je razvoj celega našega gospodarstva zastal. Morali smo znižati izvoz žita in znižati uvoz.« Tu počijo v dvorani kriki: »To je teror! Ne boš nas strahoval!«

Zaključek.

Kongres je končal s popolno obsodbo opozicije. Zastopniki so Stalinu izrekli zaupnico, Kamenev, Trocki in Zinovjev pa so prejeli svarilo, naj nehajo s svojim nezadovoljstvom. Stalin jim je zagrozil, da bo stranka vse nezadovoljneže, ki rušijo komunistično edinost, izključila in zmlela.

Toda vse kaže, da spor s tem ni završen. Komunistično vodstvo kriči, ker ga je opozicija zadela v živo. Kongres je pokazal:

1. Da komunističnega gospodarstva v Rusiji ni.

2. Da so kmetje začeli že uveljavljati svoje zahteve, ki se jim boljševiško vodstvo udaja.

3. Da so boljševiki obupali nad svetovno revolucijo.

4. Da nastajata v Rusiji dva nova bogata stanova: kulaki in nepmani, premožni kmetje in boljševiški trgovci.

Za to je bil kongres važen in poučen. Pokazal je, da je kmečko ljudstvo prisililo boljševike, da gredo preko suhih, papirnatih gesel o komunizmu na nova pota.

DNEVNE VESTI.

POZIV IN PROŠNJA.

Prosimo vsakogar, ki bi kaj vedel ali našel v valovju truplo v Idrijci vtopljene Ivane Lampe iz Sp. Idrije št. 8., da to čimpreje sporoči na županstvo v Sp. Idrijo ali pa kr. orožnikom istotam.

Poverjenikom Goriške Mohorjeve družbe!

Prosimo čč. gg. poverjenike, naj takoj pri oddaji knjig vpišejo ude za prihodnje leto. Članarina 6 lir. — Kar naberejo denarja, naj nam pošljejo takoj, ostanek dopošljejo pozneje. Obenem prosimo, naj nam čč. gg. poverjeniki na polah sporoče mnenja, želje in nasvete glede knjig. — Tajništvo G. M. D.

Čč. duhovnijskim uradom.

Priodnja številka, ki bo te dni izšla, »Našega Čolniča« bo posvečena spominski proslavi sv. Alojzija in sv. Stanislava, dveh mladinskih vzornikov. Uprava prosi vse čč. duhovnijske urade, naj brž sporoče, koliko izvodov nameravajo naročiti, da bomo vedeli, v kolikšni nakladi naj »Čolnič« izide.

Nesreča pri procesiji.

Od dobro poučene strani smo doznali, da sta gospodični = kandidatinji iz zavoda Notre Dame, ki sta se pred časom ponesrečili pri procesiji v Šlovrencu pri Moši, popolnoma okrevali in vršita vsa opravila kakor pred nesrečo.

Udruženje državnih vpokojencev za Julijsko Krajino vabi vse svoje člane na Goriškem k zborovanju, ki se bo vršilo v nedeljo 21. t. m. ob 10. uri predpoldne v Verdijevi dvorani, via Mazzini 4. Odstopivši predsednik g. Anton Roich bo podal obširno poročilo o društvenem delovanju.

Telefonske pristojbine.

Prometno ministrstvo je izdalo odlok, s katerim se pristojbina za medmestne telefonske razgovore na državnih črtah ob praznikih znižuje za polovico od normalne pristojbine. Kot prazniki se smatrajo vse nedelje, božič, novo leto in 20. september.

Veliki »raport«.

V pondeljek je novi vrhovni poveljnik milice Mussolini sprejel poročila vseh 15 miličnih generalov, poveljnikov posameznih con. Vrhovni poveljnik jim je razložil pomen predvojaških tečajev, ki jih vodi milica in pa novi načrt politične milične policije, ki je ustanovljena pri vsakem legijskem poveljstvu (U.fficio P.olitico di I.nvestigazione). Ob koncu je Mussolini tudi obljubil, da se bo razdeljevanje pušk redno izvršilo na ta način, da bodo legijonarji dobivali po 6000 pušk na mesec, dokler ne bodo vsi oboroženi. Posamezni generali so še ostali v Rimu, da počakajo še na posebna navodila.

Ostanke sv. Alojzija prenesejo v Rim.

Na drugi božični praznik 26. dec. t. l. bodo prenesli iz Castiglione dello Stiviere v Rim ostanke sv. Alojzija. Železniški voz, v katerem bodo prepeljani, bo spremenjen v kapelico. Za to priliko se pričakujejo od vseh strani velike množice pobožnih romarjev.

»Čiščenje« v Gorici .

Vodstvo goriškega fašja je na svoji zadnji seji sklenilo, da prične kot so višja oblastva zaukazala tudi ono čistiti svoje vrste. V ta namen je izbran izven vodstva odsek treh mož. Vsak fašist se bo odslej moral izkazati tudi z delavsko knjižico, da je res kje zaposlen.

Senat na delu.

V torek je senatska zbornica prišla skupaj. Načelnika vlade so ob vstopu burno pozdravljali. Proslavljali so tudi znanega senatorja Marconija, ki je nekaj novega izumil. Danes, v petek, bo senat sprejel postavo o zaščiti države.

Nemčija in Italija.

Mussolini je pred par dnevi sprejel urednika nemškega lista »Deutsche Allgemeine Zeitung« in mu je dejal, da ne vidi nobenega vzroka za razprtije med obema narodoma. Vprašanje nemške narodne manjšine tu ne pride v poštev, ker on (Mussolini) stavi nasproti pravicam manjšine pravico večine. On je v tem oziru demokratičen. H koncu razgovora je povedal, da upa na skorajšnje popolno prijateljstvo med obema državama.

Celjsko zborovanje SLS.

Za nedeljo 14. t. m. je sklicala slovenska ljudska stranka zbor svojih zaupnikov v Celje, kjer se običajno vrše ti zbori. Glavno poročilo je podal načelnik stranke in bivši minister dr. Anton Korošec. V glavnem je razpravljal o tem ali naj stranka vstopi v vlado ali ne. Med drugim je dr. Korošec izvajal, da ima stranka kot zastopnica Slovencev pravico do sodelovanja v vladi. Zato pa ona ne bo nikoli zatajila svojega programa. Vsi hvalijo socialna in gospodarska načela slovenske ljudske stranke, odklanjajo pa nekateri njen katoliški kulturni program. Ta program pa, je nadaljeval načelnik, pomeni, da temelji stranka na nravni podlagi. Če bi tudi druge stranke imele tak program, bi to bilo zelo v prid državi. Mi od svojega programa ne bomo odstopili, toda v taktiki smo pa okretni. Te zadnje besede tolmačijo politiki kot namigavanje na vstop v vlado.

Po poročilih so prešli na volitve podpredsedništva. Za poslevodečega podpredsednika je izvoljen dr. Marko Natlačen.

Tagore v Jugoslaviji.

Veliki indijski pesnik in mislec Rabindranath Tagore je prišel na svojem potovanju po Evropi v Zagreb. Tam je imel 15. t. m. predavanje v angleščini. Nekatere svoje pesmi je prednašal v izvirnem jeziku, v bengalščini. Iz Jugoslavije, kjer je veliki pesnik kot gost vlade, bo šel še v Romunijo in v Rusijo.

Hindenburg bo odstopil?

Nemški državni predsednik maršal Hindenburg bo kmalu obhajal osemdesetletnico rojstva. Kakor pravijo nekateri njegovi prijatelji, bo na svoj osemdeseti rojstni dan odložil čast državnega predsednika. Če bo to storil, bo Nemčija zopet sredi zmed.

Konec orjaške borbe.

Veliki premogarski štrajk na Angleškem gre h koncu. Javno mnenje se je obrnilo proti bogatim lastnikom rudnikov, ki nočejo rudarski pari niti za las popustiti. Zdaj je menda tudi vlada sama nanje pritisnila in zato upajo, da bo stavke že prihodnji teden konec. Ne bo pa krita ogromna škoda, ki jo je stavka prizadjala angleškemu gospodarstvu. Ta škoda znaša 160 miljonov angleških funtov (po drugih poročilih celo 400 miljonov). Toliko niso po izjavah angleških listov potrošili Angleži niti v burski vojni, ko so se vojskovali za južno Afriko.

Slovenci v vladi.

Vsled zunanje političnih dogodkov je vprašanje o spremembi vlade v Belgradu stopilo malo v ozadje. Odločilni listi pa pišejo, da se bo ta sprememba kmalu izvršila in da bo slovenska ljudska stranka prišla v vlado. Pred to spremembo pa se mora spor v radikalnih vrstah še poravnati. Ta nesoglasja, o katerih smo v naših političnih pregledih že večkrat razpravljali, segajo nazaj do l. 1922. Kakor se kaže bo Pašić s svojo skupino nekolikanj odjenjal napram Uzunovićevi skupini. Slišijo se tudi glasovi, da bo Pašić odstopil, a par njegovih najožjih somišljenikov bo zasedlo odločilna mesta. Nato šele nameravajo Slovenci vstopiti v vlado, pravijo zadnji glasovi. Nam se pa zdi še najverjetneja misel, da bo tam ob novem letu imela Jugoslavija trdno vlado, v kateri bodo zastopane sorazmerno vse tri stranke kot predstaviteljice Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Novi fašistovski znaki.

Prihodnje leto bodo vpeljali nove fašistovske znake. Ne bodo več jajčaste oblike, marveč štirioglati. Barve bodo šle počez, ne več vzdolž kot doslej.

Obsojeni obrekovalec.

Pred sodniki v Hamburgu se je te dni končala zanimiva obravnava. Mlad časnikar, komaj 23letni Huppertz, je po časnikih napadal monakovskega kardinala Faulhaberja, češ da je bil zapleten v Hitlerjevo zaroto proti republikanski Nemčiji. Prvič je bil Huppertz oproščen. Zdaj je pa bil pred senatnim sodiščem obsojen na 6 mesecev ječe.

Delavci za »mir«.

Noblove nagrade za literaturo in znanost so že lahko razdelili. Težje pa je z »mirovno«. Vsako leto dobi namreč to nagrado mož, ki se je najbolj trudil za mir med narodi. Letos si Noblov odbor beli glavo, kdo bi to bil. Pa ga menda ne vidijo, ker ga med vsemi državniki najbrže ni. Za zdaj prihajajo v poštev nemški zunanji minister Stresemann, Francoz Briand in znani nosilec panevropske zamisli grof Coudenhove = Calergi.

Nemci na Južnem Tirolskem.

Vlada je razpustila na Južnem Tirolskem nemško narodno zvezo, nekak narodni svet (Deutscher Bund), nemško ljudsko stranko (Deutsche Volkspartei) in telovadno udruženje (Turnverein).

Odborova seja društva »Skalnice« bo v nedeljo dne 21. t. m. ob 4. uri pop. v društvenih prostorih. Podpisano predsedništvo prosi, naj bi se vse cenj. odbornice prav gotovo udeležile. *Predsedništvo.*

N. V. Gogol.

Povest o tem, kako se je sprl Ivan Ivanovič z Ivanom Nikiforovičem.

Iz ruščine prevaja I. K.

»Za koga me imate pri tem? Da bi jaz svinjo . . .«

»Sedite, sedite«! Ne bom več . . . Naj vam bo vaše orožje, naj segnije in zrjavi stoječ v voglu v sobi — ne bom več govoril o njem.«

Na to je sledilo molčanje.

»Pravijo« je začel Ivan Ivanovič: »da so trije kralji napovedali vojsko našemu carju.«

»Da, meni je pravil Peter Todorovič. Kakšna vojska bo to in zakaj?«

»Resnično ni mogoče povedati, Ivan Nikiforovič, zakaj bo. Jaz menim, da hočejo kralji, da bi mi sprejeli turško vero.«

»Viš, neumneži, kaj hočejo!« je pristavil Ivan Nikiforovič in povzdignil glavo.

»No, vidite in zato jim je naš car napovedal vojsko.

»Ne, pravi, sprejmite vero Kristusovo!«

»Kaj pa? Naši jih bodo pobili, Ivan Ivanovič!«

»Pobili. Tak nočete, Ivan Nikiforovič, zamenjati orožijca?«

»Meni se čudno zdi, Ivan Ivanovič: vi, se zdite kakor človek, ki je znan po učenosti, a govorite kakor kak nedorasel deček. Kaj, da sem jaz tak norec . . .« »Sedite, sedite, Bog ž njim! Naj v kotu zaležano ostane, ne bom več govoril.«

V tem so prinesli prigrizek.

Ivan Ivanovič je popil kozarček in prigriznil pecivo s smetano. »Slušajte, Ivan Nikiforovič, jaz vam dam poleg svinje še dve vreči ovsa; vidite ovsa vi niste sejali. Ravno prav, to leto boste morali kupiti ovsa.«

»Jej, moj Bog, Ivan Ivanovič, z vami bi mu bilo treba govoriti, kdor se je graha najedel.« (To še ni nič: Ivan Ivanovič tudi takih izrazov ne odpušča.) »Kedaj se je še videlo, da bi kdo za dve vreči ovsa zamenjal orožje?«

Ne bojte se, svojega koreta ne postavite v ceno.

»No vi ste pozabili, Ivan Nikiforovič, da vam dam tudi svojo svinjo.«

»Kaj! Dve vreči ovsa in svinjo za orožje?«

»Da, kaj se vam zdi to malo?«

»Za orožje?«

»Konečno, za orožje.«

»Dve vreči za orožje?«

»Dve vreči a ne prazni, ampak z ovsom. A svinjo ste pozabili?«

»Poljubite se s svojo svinjo, ko se s hudičem ne boste, kali!«

»O, vas priklene na verigo! Vidite; na tem svetu vam napikajo jezik z gorečimi šivankami za take bogomrzne besede. Po razgovoru z vami si je treba lica in roke umiti in še samega sebe okaditi.«

»Prosim prav lepo, Ivan Ivanovič: orožje je plemenita stvar, najzanimivejša zabava in celo kot okrasek v sobi je prijetno . . .«

»Vi, Ivan Nikiforovič, vi ste se znesli s svojim orožjem kakor norec s pisano torbo« je dejal Ivan Ivanovič z nejevoljo, ker se je že res začel srditi.

»A vi, Ivan Ivanovič, vi ste pravi gosjak.«

Če bi Ivan Nikiforovič ne bil izrekel te besede, bi se ona dva ne bila sprla med seboj in bi se bila razšla kot prijatelja kakor vsakikrat. No, takrat se je zgodilo vse drugače. Ivan Ivanovič je ves zagorel.

»Kaj takega se drznete ziniti, Ivan Nikiforovič?« je pristavil s povzdignjenim glasom.

»Rekel sem, da ste vi, Ivan Ivanovič, podoben gosjaku!«

»Kako ste drzni, gospod, ne oziraje se ne na lepe običaje, ne na uvaževanje stanu, ne na družino, ste človeka ob čast pripravili z zaničljivim priimkom?«

»Kaj je pri tem zaničljivega? Zakaj ste vi, Ivan Ivanovič pri tem tako razmahavali z rokami?«

»Jaz ponavljam, kako ste me mogli proti vsem lepim običajem nazvati gosjaka?«

»Nakihati vam na glavo, Ivan Ivanovič! Da ste se tako razkokodakali?«

Ivan Ivanovič se ni mogel več obvladati: ustnice so se mu tresle, usta so spremenila navadno obliko črke i in so zavzela obliko črke o; z očmi je tako migal, da je bilo strašno. To se je dogajalo pri Ivanu Ivanoviču nenavadno redko; moral se je močno razsrditi. »Tako vam izjavljam,« je govoril Ivan Ivanovič, »da vas nočem več poznati.«

»Bog ne daj večje nesreče! Zaradi te ne bom zajokal!« je odgovoril Ivan Nikiforovič. Moj Bog, laže, laže, laže! Zanj je bilo to silno mučno.

»Moja noga ne stopi več v vašo hišo.«

Ege, ge!« je dejal Ivan Nikiforovič, ki ni vedel radi mučnosti kaj storiti in se postavil proti svoji navadi na noge.

»Ej, baba, hlapček!«

Kadar otroci pišejo....

V listu »La Voce di Gorizia« od 13. novembra razpravlja neki »Cab« o pouku slovenščine na goriških italijanskih srednjih šolah. Pisavec je pohvalil sklep šolskih oblastev, da so ukinile obvezni pouk nemščine na srednjih šolah ter uvedle pouk slovenščine. Pisavec trdi namreč, da je uradnikom, ki bivajo med Slovenci, potrebno znanje slovenščine, sicer ne vedo, kaj o njih ljudje govore in pišejo.

Potem pa pravi »Cab«, da bi bilo bolj umestno, ko bi se mesto slovenščine poučeval srbsko hrvatski jezik. Zakaj? Češ da slovenščina sploh ni samostojen jezik, ampak le dijalekt hrvatskega jezika. Avstrija, ki je hotela ljudi deliti, je v zadnjih 50. letih ustvarila slovenski jezik, da bi tako Jugoslovane še bolj razklala. Vendarle vse to ni mnogo pomagalo; slovenščina je ostala dijalekt. V Jugoslaviji bo slovenščina v dogledni dobi zginila, to je čisto gotovo. Zato nastane vprašanje: čemu bi se naši otroci učili slovenskega dijalekta namesto pravega jezika, ki je hrvaški? To bi bilo pravtako, kakor če bi se v šolah poleg italijanščine poučeval furlanski ali benečanski dijalekt.

To piše »Cab«.

Ko bi imeli upanje, da je »Cab« vsaj delen poznavatelj stvari, o kateri piše, bi mi z njim polemizirali, da bi izpodbili njegovo zgrešeno stališče; ker pa kažejo njegove trditve, da je v vprašanju popoln nevednež, zato se omejimo le na par ugotovitev.

1. Avstrija ni našega jezika v zadnjih 50. letih ustvarila. Slovenski jezik je jezik našega naroda, ki biva na tej zemlji že najmanj 1300 let. Trubar nam je prevedel sveto pismo v dobi ko v Italiji še niso imeli svojega prevoda, ker so rabili sv. pismo samo v latinščini.

2. Avstrija našega jezika ne le da ni ustvarila, ampak ga je v razvoju še ovirala. Le pod pritiskom razmer nam je dovoljevala koncesije, kakor nam jasno pričajo naše borbe za slovensko šolo, za enakopravnost našega jezika v uradu. Do vseučilišča pod Avstrijo sploh nismo mogli priti. Oglejski patriarh nam ga je v srednjem veku obljubil, a do izpolnitve ni prišlo zaradi vzrokov, ki niso bili v zvezi s patriarhovo voljo. Pač pa so Slovenci prišli do svoje univerze, odkar je Avstrija propadla, torej v Jugoslaviji.

3. Naša literatura se — spričo naše številne pičlosti — ne sramuje pred nobeno drugo literaturo.

Toliko v ugotovitev pred otročjimi trditvami gospoda »Caba«. Sicer pa se v vprašanje pouka jezikov na goriških šolah absolutno ne vtikamo ter prepuščamo reševanje in odločitev v tej zadevi oblastvom.

Gospodarstvo.

Kako vzpostavimo občinske naprave?

Ugleden posestnik nam piše z dežele:

Vsled vednih nalivov in povodnji so naše javne naprave, zlasti poti in ceste, deloma vničene, deloma razrite in razdejane. Kako naj si pomagamo v tem važnem vprašanju? Pregovor pravi: »Pomagaj si sam in Bog ti pomore!« Kako torej začeti? Najnujnejše delo nas čaka pri poteh in cestah, kajti ako so te v nerabnem stanju, trpi vse naše narodno gospodarstvo. Bomo-li poti popravljali s plačanimi delavci? Kdo jih bo plačal? Občina! Kje bo dobila občina denar? Pri občinarjih! Torej plačamo sami sebe. Nespametna kratkovidnost pri tem je samo dejstvo, da nas bodo z našim denarjem plačevali drugi in od nas zahtevali še mastne odstotke. Bili ne bilo dobro in iz gospodarskih ozirov najbolj trezno in koristno, če bi v sporazumu z občinskimi načelniki poti popravljali sami po načelih tako zvane »robote«. Vsak občinar naj bi sorazmerno z vrednostjo njegovega imetja izvršil določeno število dnin na leto brezplačno. Seveda, »robota« je pri nas obsovraženo ime. Spominja nas na tiste čase, ko so naši pradedje robotali raznim nenasitnim in ošabnim nemškim graščakom. Pa to je minilo. Ako bomo danes robotali, bomo robotali sami sebi. Vsak si bo rad pritrgal par dni v letu, da si bomo tako s skupnim delom uredili najpotrebnejše javne naprave, zlasti poti, ki so tolike važnosti za vse naše gospodarsko življenje. Ako kak občinski načelnik ne bi razumel velikega pomena, ki ga ima uvedba občinskih robot, pojasnite mu, kako se s tem stroški izdatno znižajo in kako odpadejo razna težka bremena, ki bi že itak preobložene občine udušila. Mnogo je že občin, ki so se zatekle k temu rešilnemu sredstvu ter uvedle roboto in povsod so z uspehi zadovoljni. Posnemajte jih tudi drugod, da si bomo tako z medsebojno pomočjo olajšali težke gospodarske prilike v dobrobit nas vseh!

Kaj je novega na deželi?

Solkan.

V soboto, dne 13. t. m. je pričel pri nas sv. misijon. Otvorjen je bil na tako svečan način kakor nikjer drugje — s plesom. Sramota!

Kojsko.

Odgovor na dopis »Pomagajte občinarjem« priobčen v »Goriški Straži« dne 6. 10. 1926.

Prijatelj me je opozoril na gornji dopis. Ker jaz sam nisem reden čitatelj čislane »Goriške Straže«, zato odgovarjam šele danes. Sicer bi ne bilo vredno odgovarjati, ker članek smatram, — kakor tudi drugi pametni občinarji — za veliko hudobijo in nesramnost dotičnih občinarjev, ki so se ali ki se pritožujejo pri uredništvu »Goriške Straže«. Nisem obvezan sestavljati nikakoršnih prošenj in tudi če bi bil obvezan, bi jih ne mogel, ker imam preveč drugih uradnih poslov, katerih ni moč zmagovati. Prav bi bilo, če bi blagovolila Goriška Straža poučiti dotične občinarje, da naj imajo malo več dostojnosti napram občinskemu uradu, pa izgine moje čudno postopanje kakor tudi neosnovane pritožbe. Če pa želijo občinarji, da bi jim občinski urad sestavljal prošnje za penzije in druga privatna dela, katera po možnosti sicer tudi vršim, naj zahtevajo od gospoda župana povišanje uradniški moči od sedanjih dveh na najmanj pet moči.

Onim občinarjem, katerim baje nisem hotel izdati zahtevanih dokumentov, odgovarjam, da se tega ne spominjam, pa na stvari to ničesar ne spremeni: če sem jim odrekel ali ne, moje postopanje je bilo prav gotovo na mestu. Ugotovil sem iz uradnih spisov, da vlagajo občinarji po več prošenj za eno in isto zadevo, v pričujočem slučaju za vojno penzijo. Radi tega lahko, da sem odrekel dokumente z opazko, da ima stranka že eno prošnjo vloženo na ministrstvo in naj čaka na rešitev iste, ker je dotična prošnja že opremljena z dokumenti. Sicer bi imela stranka prosto pot pritožiti se pri oblastvu za uvedbo preiskave. Konečno vseeno pozivljam baje prizadete občinarje, katerim sem odrekel zahtevane dokumente, naj se zglasijo v obč. pisarni pri gosp. županu in zahtevajo disciplinarno postopanje proti meni. — *Simčič Damijan.*

Biljana.

Dne 6. okt. je prevzel v naši občini v navzočnosti obč. zastopstva obč. načelnik g. baron Codelli obč. upravo. Kaj pa misli sedaj »ekssindako« Juša? Upali smo, da postane on podeštat, pa se naše upanje ni izpolnilo. G. Jušu moramo izreči le hvalo za delo, ki ga je vršil kot župan. Saj je delal brezplačno in tako precej prihranil občini. Le primerjajte našo občino z Medano in Dolenjem, kjer so morali ob gotovem času občutiti komisarsko službo. Pa ga kljub temu niso hoteli imenovati za podeštata. Radi tega mu mora biti res hudo, toda mi ga radi mnogih stvari, čeprav je vršil službo brezplačno, ne moremo pomilovati. Gotovo je imel g. D' Otone koga drugega na vrsti za podeštata. A tudi on se je spekel. Pregovor pravi: Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade.« Sicer g. D'Otone ni sam vanjo padel, ampak tudi g. Juša in nekdo drugi, ki je D' Otoneju bolj pri srcu nego Juša. In sedaj so vsi trije notri. Kdaj se ven izvlečejo, ne vemo. Menimo, da v tem oziru nikoli, ker smo uverjeni, da ostane baron Codelli stalno pri nas.

Gradišče nad Prvačino.

Naša vasica kraljuje lepo nad Vipavsko dolino. Vendar se bolj poredkoma kaj čuje o nas. Oni dan le nas je nekdo začudeno pobaral, zakaj se pri nas med službo božjo nič ne poje. Viž ga, smo si rekli, saj res že šest mesecev nimamo petja v cerkvi. Organist je, pevci so, poje pa se ne. Ali so kaki skriti spori ali kaj? G. vikar bo gotovo to stvar uredil, da bomo farani zopet imeli cerkveno petje kot je imajo drugod. Saj lepo petje v cerkvi tako povzdiguje slavo božjo.

Več občinarjev.

Medvedje brdo.

Veliko novic bi rad napisal, toda za enkrat naj se omejim samo na par najvažnejših, katere naj izve naša javnost. Pred vsem naj omenim, da hoče vse v Francijo. Vse drvi brez pomisleka, kakor da bi se tam cedilo samo mleko in med. Saj se dobi tudi doma kak zaslužek, čeravno bolj pičel. Prerado se pripeti, da gre človek v tujino s polnimi upi v bodočnost in nazaj pride na stara leta ubog in pohabljen ter ga mora nazadnje še občina preživljati. Zatorej držite se domače grude! Boljši doma črn kruh ko pečenka v tujini.

Nedavno je Francu Erženu nekdo odnesel komate in nekaj verig. Čez teden dni pa je dobil hlapec, ko je šel zjutraj po mrvo za krave, v kozolcu na vozu kos papirja, na katerem je bilo napisano, kje so komati s pripombo, da je kriva hišna gospodinja. Komate in verige so dobili kot je bilo označeno v vodnjaku pod hišo.

Spodnja Idrija.

Nismo še pozabili grozot prve povodnji, že moramo zopet poročati o nesreči, ki se je zgodila 9. t. m. dopoldne. Na brvi, ki je napravljena čez Pečniško grapo ob izlivu iste v Idrijco, nasproti prodajalni občnega konsumnega društva , je spodrsnilo Ivani Lampe, poročeni z Ignacijem Lampetom tako nesrečno, da je padla v naraslo vodo, katera jo je kljub prizadevanju ljudi in karabinerjev odnesla. Parkrat se je potem še pokazala na površju Idrijce, a rešiti je ni bilo več mogoče radi narasle vode. Ne bi bilo te strašne in žalostne nesreče, da ni ravno prejšnji dan cestno vodstvo dalo podreti boljšo zasilno brv, dasi so ljudje prosili, naj jo vendar puste. Brez brvi pa ondotni prebivalci nikakor ne bi mogli izhajati. Vsaka prošnja je bila zaman, češ, da rabijo tramove drugod. Ker je bila potem v kratkem času napravljena zares le mala zasilna brv — samo dva tramova — nesreča ni bila izključena. G. Nacetu Lampetu in ostali družini pa naše najiskrenejše sožalje in sočutje!

V teku letošnjih jesenskih povodnij je to že četrta smrtna žrtev v naši fari, katero je zahtevalo razbesnelo vodovje.

Otaležu.

Ker noče nobena bolj spretna roka prijeti za pero, zato naj opiše moja okorna roka — kmeta trpina — nekoliko škodo, ki jo je povzročila tu pri nas zadnja velika povodenj in silni vihar - orkan v noči od 29.—30. oktobra.

Vsled povodnji izgleda naše polje kot izorano, čez in čez vse rujavo, kakor da bi bili ravnokar polje posejali. Več ko kilometer dolgi usadi so drvili v doline in trgali njive, bregove, travnike, gozdove, drevesa, poti in kozolce; v nevarnosti so bile celo hiše, eno je zrušilo, drugo zasulo, zopet drugim stane premaknilo. Kjer so bili prej lepi travniki, rodovitno polje, tam si je izkopal hudournik svojo strugo. Njive so polne gramoza in kamenja; dračje in sadno drevje leži vse križem na polju, vse je razmetano in pomešano, kakor da bi na teh tleh divjala pred kratkim najhujša vojna vihra z granatami. Škoda je milijonska!

Nismo se še pomirili od zadnje povodnji, — ki se več ali manj še vedno ponavlja, saj lije skoraj neprenehoma — kar prihrumi v noči od petka do sobote (29.—30. okt.) strašanski vihar med bliskom in gromom, kakor bi nas hotel opozoriti na sodni dan. Vsled grozne viharne sile so se hiše majale, mavec krušil, strehe se odkrivale, šipe žvenketale. Strešno opeko, vrata, deske je vihar nesel po vsej vasi; drevesa je izrul s koreninami, polomil in pomandral je cele gozdove. Ljudstvo je vse preplašeno vstajalo in begalo sem in tja, ker se ni čutilo varno pod lastno streho. Vihar je tudi do tal podrl kozolce, kakor Val. Zajcu v Plužnjah, Mart. Razpetu v Otaležu in drugim v Jasnah in v Lazcu. Mežnarju v Otaležu je vso streho odkrilo, novo, s cementnimi ploščami pokrito, vrata in okna razbilo. Žalosten je pogled na šolsko poslopje, ki moli kvišku gola rebra, ker je vihar odnesel streho iz eternita in zraven še strešne tramove. Drugim posestnikom je orkan odnesel v kozolcih spravljene poljske pridelke, kakor ajdo, seno in drugo, da ni več sledu o njih. Skoraj vsakdo je prizadet vsled teh strašnih nesreč. Masora je od nas ločena, odrezana po reki Idrijci, ker ni nobene prave brvi več. Zasilne brvi so smrtnonevarne, kar so že razne nesreče potrdile. Ljudstvo si najpotrebnejših živil ne more preskrbeti in »cera« ob oblicah in krompirju, kjer ga je še kaj v zalogi. Vse dovozne poti do Otaleža so razrite, porušene ali zasute, tako da k nam noben voz ne more. — Županstvo, zgani se in preskrbi vsaj za varnost svojih ljudi! — Letina je bila zelo pičla, draginja ne ponehuje, dohodkov nobenih, davke je treba plačati,, zima in sneg pa pred vrati. Ali bi se človek ne razjokal.

Darujte za sklad

„Goriške Straže„

Književnost in umetnost.

Sveti Stanislav Kostka.

V najviharnejši dobi, v 16. stoletju, ko se je luteranstvo z vso silo širilo po Evropi, je dala Poljska tri izredne zagovornike katoliške vere, ki so vsak po svoje neizmerno koristili svoji domovini, pa tudi vesoljni Cerkvi: svetega škofa, pozneje kardinala St. Hozija (1504—1579), velikega organizatorja in učenjaka; o. Petra Skargo D. J. (1536—1612), slovečega govornika, ter Benjamina med svetniki Stanislava Kostko. Stanislav, ki je umrl v cvetu let, v osemnajstem letu svojega življenja, je bil tudi v pobožnosti sin svojega naroda: globokočustven, postrežljiv, prijazen. Samo srce ga je bilo. Njegova otroško preprosta pobožnost do Marije in sv. Evharistije je že takrat imela čudovito privlačnost do src sodobnikov, zlasti dijakov, in jo ima v nezmanjšani meri še danes. Videli smo že morda kje sliko, kako Stanislava angel obhaja, ali kako mu — v bolezni — Marija da Dete božje v naročje; toda posebne razlage v našem jeziku še nismo čitali. Zdaj imamo v tej knjigi i slike i temeljit življenjepis, prvi v slovenskem jeziku, obenem pa spisan po najboljših; obširnejšega niti Poljaki sami nimajo. S to lepo knjigo tudi mi Slovenci res vredno in dostojno proslavljamo dvestoletnico kanonizacije tega slovanskega svetnika. Očetje Družbe Jezusove, pisatelj, tiskarna v Kranju, vsi so se pošteno potrudili, da so nam podarili to lepo knjigo.

Naj bi jo vsi vzgojitelji oskrbeli svojim učencem, starši svojim otrokom kot Miklavžev, božičen ali novoleten dar. Spada pa tudi v knjižnico vsakega orlovskega odseka, vsakega Kat. prosvetnega društva, vsake Marijine družbe.

Knjiga se dobi pri: Upravi Glasnika, Ljubljana, Zrinjskega 9 za nizko ceno: broširan izvod 20 Din (s pošto 21.50 D), v polplatno vezan 25 Din (s pošto 27 D), v celoplatno 30 D (s pošto 32 D). Knjiga ima tudi 6 lepih slik in prav lično zunanjo obliko iz šole našega velikega umetnika, g. prof. Plečnika. Sezite po knjigi in berite jo!

Oj ta vojaški boben!

Aleksandrija.

Draga »Goriška Straža«, sprejmi tople pozdrave od slovenskih fantov = vojakov letnika šest, ki služimo pri tretji stotniji avtomobilskega polka. Močno nas razveseliš ko prideš med nas in nam prinašaš novic iz naših domačih krajev. Srčne pozdrave pošiljamo našim staršem, bratom, sestram, fantom in dekletom, ki so tako lahkomiselno pozabile na nas. Posebno se priporočamo letniku sedem, da bi nas kaj kmalu nadomestil. — Plesničar Milovan, Sedovec pri Grgarju; Kranjc Alojzij, Svino pri Kobaridu; Sivec Alojzij, Vrsno pri Kobaridu; Vidmar Jožef, Renče; Plešnar Viktor, Zadlog pri Črnem vrhu.

Turin.

Srčne pozdrave pošiljamo slov. fantje = vojaki, ki služimo pri 92. pešpolku prve stotnije v St. Frančišku pri Turinu svojim staršem, bratom, sestram in prijateljem, posebno pa ne smemo pozabiti naših preljubih deklet, čeravno so one že davno pozabile na nas. Zelo bi nas razveselilo, ako bi se kdaj tudi Ve spomnile na nas in nam poslale kako kartico, ker bi jo zelo z veseljem prebrali. Saj podnevi in ponoči mislimo le na Vas, pa tudi v sanjah nam rogovilijo Vaše rajske podobe po glavi. Srčne pozdrave pošiljamo tudi letniku 1907. Strašno težko Vas pričakujemo, da pridete tudi Vi okušat soldaški stan.

Maksel Josip, Idrija; Nuncija Andrej, Bača; Simčič Leopold, Kozana; Kernel Ludvik, Koče pri Postojni; Česen Andrej, Goče pri Vipavi; Černe Josip, Tomaj pri Sežani; Raspor Ivan, Klane; Faletič Iv., Livek pri Kobaridu; Kaluža Franc, Nerin; Čotar Teodor, Gradišče pri Prvačini; Volčič Anton, Št. Andrež pri Gorici; Uršič Anton, Štorje pri Sežani; Reja Josip, Kozana; Kosmač Rudolf, Boršt pri Trstu; Mlekuž Anton, Čezsoča pri Bovcu; Markič Leopold, Plave; Pintar Vincenc, Števerjan pri Gorici.

Darovi.

Za Alojzijevišče: Veleč. g. žup. Ivan Mozetič, Ravne, 28 L; Ukvani po veleč. g. žup. A. Češornji 25 L. Vsem Bog stotero poplačaj!

Za »Slovensko sirotišče«: Velečislana družina Povhova mesto cvetja na grob g.ce Poldine Terpinove 15 L; o poroki sester Emilije in Francke Spačal v Kostanjevici na Krasu poslala N. N. 20 L (Bilo srečno!); veleč. g. Ivan Mozetič, župnik v Ravnah pri Cerknem 14 L. — Srčna hvala!

Listnica uredništva.

6. top. polk, Modena: Ker smo, kakor ste gotovo videli, priobčili vaše pozdrave v predzadnji številki, smo jih tokrat odložili.

Valuta.

Dne 16. novembra si dobil:

za 100 franc. frankov	82.—	do	83.—	Lir
za 100 belg. frankov	62.—	do	63.—	Lir
za 100 švic. frankov	465.—	do	475.—	Lir
za 100 češ.-slov. kron	72.25	do	73.25	Lir
za 100 dinarjev	43.50	do	44.25	Lir
za 1 šterling	118.25	do	119.25	Lir
za 1 dolar	24.35	do	24.60	Lir
Novci po 20 frankov	90.—	do	94.—	Lir
za 100 avst. kron	0.0330	do	0.0345	Lir

Vojnoodškodninske obveznice: dne 16. novembra 65.50.

Izjava.*)

Podpisani obžalujem in povračam vso škodo, ki sem jo napravil »Ljudski posojilnici v Rihemberku« v gmotnem in moralnem oziru ter se zahvaljujem vodstvu iste, da je odstopilo od nadalnjega kazenskega postopanja.

Rihemberk, 15. nov. 1926.

Vidmar Mirko.

*) Za članke pod tem naslovom odgovarja uredništvo samo v toliko, kolikor zahteva zakon.

Na prodaj je hiša z 8 prostori, trgovino z obrtnico za krčmo v Prvačini. Naslov pri upravi lista.

Hiša s 6 prostori, vrtom in hlevom, 10 minut od Št. Petra pri Gorici št. 255 »na Kosirišči« je na prodaj za 20 tisoč lir. Več pove Frančiška Prinčič, istotam.

Trgovina jestvin v goriški okolici se odda takoj v najem. Naslov pri upravi.

ZOBOZDRAVNIŠKI ATELJE
ROBERT BERKA
Gorica, sedaj Corso Verdi 36.
Lastnik se je specializiral na Dunaju, bil več let asistent zobozdravnika dr.ja Pikla. Laboratorij otvorjen že leta 1918.— Sprejema od 9. do 12. in od 2, 6., ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. — —

NAŠA VINA, dobra. po nizkih cenah, tudi v manjših količinah; marsalo, vermut, grenčice, žganje, vinski jesih itd. prodaja trgovina v ulici Ascoli št. 31 (na vogalu trga Korenj, de Amicis).

Lloyd Sabaudo.
Prihodnje vožnje:
v Severno Ameriko:
»Conte Biancamano« 10. 12. 1926.
»Conte Rosso« 19. 11. 1926.
Iz Genove v Njujork v 9. dneh;
v Južno Ameriko:
»Conte Verde« 7. 1. 1927.
»Principessa Maria« 17. 12. 1926.
Iz Genove v Buenos Ayres v 13½ dneh.
v Avstralijo:
»Re d' Italia« 10. 12 .1926.
Informacije daje in sprejema prednaročila na vozne listke zastopnik
F. Rosich, Gorica, Via Contavalle št. 4.

GRAMOFONI prenosni
od 175-230, 330-540, 600-1000 lir.
Nove gramafone s kovčeki z veliko izbero plošč (Valencia, Nanette, Seminola, Creola) v knjigarni **WOKULAT** Gorica, Corso V. E. 7 (vogal ul. Barzelini)
Telef. 347.

Röntgenologični zavod
za zdravljenje in diagnostiko
primarija Dr. A. DE FIORI
V GORICI, CORSO VITT. EM. III. št. 14
SPREJEMA OD 9 - 12 IN 2 - 4

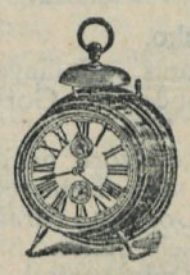
Jakob Šuligoj
urar in zlatar
v GORICI, Gosposka ulica 19
Prodaja vse po najnižjih cenah: Ure budilke od 22·— lir naprej; stenske ure s tekom 8 dni 65 lir in še druge stvari po najnižjih cenah

Plačam najvišje cene za kože lisic, podlasic, kun, zajcev, mačk, krtov, veveric, jazbecev itd. itd.
Prodajam PASTI in POSEBNO MESO za lov na divjačino.
Delavnica za strojenje in barvanje
Nihče nima pravice kupovati zame
WALTER WINDSPACH
GORICA - Via Carducci 6 - GORICA

Pozor na izpremenjeni naslov!

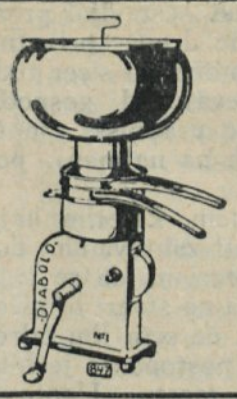
Posnemalniki znamke **„Diabolo“**
(švedski izdelek) imajo sledeče prednosti:
1) **Največja enostavnost in trpežnost stroja,**
2) **posnemajo temeljito in brezhibno,**
3) **desetletno jamstvo,**
4) **Konkurenčna cena in ugodnosti za plačilo.**
Zastopnik za Julijsko Krajino in Furlanijo:
Just Ušaj, agronom, **Gorica**
Piazza della Vittoria (Travnik) št. 4.

Teod. Hribar (nasl.) = Gorica
CORSO VERDI 32 - - (hiša Centr. Posoj.)
Velika zaloga češkega platna iz znane tovarne Regenchart & Raymann, vsakovrstno blago za poročence kakor tudi velika izbira moškega in ženskega sukna.
Blago solidno! Cene zmerne!

PODRUŽNICA
Ljubljanske kreditne banke v Gorici
Corso Verdi „Trgovski Dom“
Telefon številka 50 Brzojavni naslov: Ljubljanska banka
Delniška glavnica **Din. 50,000.000** **Centrala LJUBLJANA** Rezerve **Din. 10,000.000**
Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst. — **Agencije:** Logatec.
Vloge na knjižice po 4%.
Vloge v tekočem računu lir ali dinarjev, (najugodnejše obrestne mere).
Nakup valut, čekov, deviz in obligacij vojne odškodnine (bonov) po najugodnejših cenah.
Nakazila v tu- in inozemstvo.
Borzni in ostali bančni posli.